

Vă așteaptă
o AVENTURĂ cu:

Un băiat pe nume **William Trundle.**

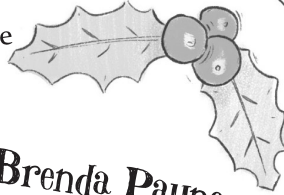
Tatăl lui,
domnul Bob Trundle.

Moș Crăciun.

O mulțime de
spiridusi.

Brenda Payne,
cea mai rea fată din școală
(poate chiar și din lume).

Un personaj foarte afurisit
numit **Vânătorul**
și **Hamler**, câinele lui.

Prolog

SFÂRȘITUL EREI DINOZAUrilor

Povestea aceasta, ca toate poveștile bune, începe cu *a fost odată ca niciodată*. Adică nu cu ceva vreme în urmă, ci cu foarte, foarte, **foarte** multă vreme în urmă. Cu catralioane de ani în urmă, mai precis. Cu mult înainte să se fi născut bunica și bunicul vostru. Înainte chiar să fi existat ființe omenești. Înainte să fi existat mașini și avioane, ba chiar înainte să fi existat internetul, exista ceva și mai și...

DINOZAURI!

Dinozaurii au fost cele mai impresionante animale care au pășit vreodată pe planeta noastră.

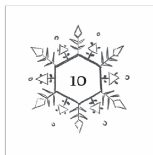
TOM FLETCHER

Erau o mulțime, de toate formele și de toate mărimile. Existau unii mici, nu mai mari decât câinii și pisicile, cu un fel de țepi ascuțiți pe spinare. Existau unii uluitor de mari, colosali, numiți Seismozauri, mai lungi decât cinci autobuze cu etaj, cu gâturile mai groase decât trei trunchiuri de copac și cu pielea tare cum e cauciucul de tractor. Știu că pare greu de crezut, dar este cât se poate de adevărat, pentru că suntem într-o carte și cărțile nu mint.

Aș vrea să vă povestesc despre doi dinozauri foarte speciali. Îi vom numi Mamozaurus și Tatlodocus (nu sunt numele lor adevărate, desigur – ar fi de-a dreptul caraghios).

Mamozaurus și Tatlodocus stătuseră toată ziua în arșița dogoritoare a soarelui preistoric și se întorceau acasă în cuibulețul lor îngrijit. Dar când au ajuns au găsit acolo ceva oribil și înfricoșător: o nemaipomenită grămadă de pietre, de oase și de pământ. Casa lor fusese călcată de niște dinozauri răi și prădători, iar acești dinozauri prădători, jasnici și stricători o devastaseră și o întorseseră pe dos!

Dar lui Mamozaurus și lui Tatlodocus nu la harababură le stătea mintea în primul rând, pentru că lăseseră în cuib cea mai prețioasă avuție a lor: douăsprezece ouă de dinozaur, care acum nu se vedeau nicăieri!

CRĂCIUNOZAUROL

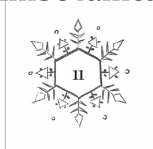
Așa cum vă puteți imagina, Mamozaurus și Tatlodocus erau distruși. Au rămas între ruinele cuibului lor, unde au plâns și s-au văitat îndelung, până când soarele a apus, iar luna și stelele au umplut cerul de deasupra junglei.

Printre copacii uriași bătea în noaptea aceea un vânticel și o rază de lună și-a croit drum spre ce mai rămăsese din cuib. Dintr-odată, Tatlodocus a zărit ceva. Ceva neted și lucios care reflecta raza de sub un morman de oase și țărână. A ridicat iute, dar cu mare grijă pietrele și molozul, și iată-l strălucind perfect nevătămat în lumina lunii!

Era ultimul **OU** care le mai rămăsese!

Era un mister cum de scăpase acest unic ou de furia prădătorilor flămânzi. Poate că tâlharii își umpluseră deja burțile lacome sau poate că oul se rostogolise și nu-l văzuseră, în furia cu care le spărgeau și le făceau una cu pământul pe celelalte. Indiferent care-o fi fost motivul, nu conta decât că lui Mamozaurus și lui Tatlodocus le mai rămăsese un ou. Micul dinozaur cuibărit în siguranță înăuntrul lui a devenit pentru ei cel mai important lucru din lume și nu aveau să îngăduie să i se mai întâmple vreodată ceva rău!

Dar ceva rău era totuși pe cale să se întâmple – ceva ce urma să schimbe lumea pentru totdeauna.

TOM FLETCHER

Ceva **important.**
Ceva **astronomic,**
intergalactic,
extraterestru
de **important!**

Lumina perlată a lunii care învăluia cuibul distrus al dinozaurilor a devenit dintr-odată galbenă. Pe urmă galbenul s-a transformat în portocaliu, apoi într-un roșu aprins, incandescent. Mamozaurus și Tatlodocus s-au uitat afară, nevenindu-le să creadă. Parcă luna însăși luase foc.

Chiar sub privirile lor, cerul întreg s-a transformat într-un fel de foc sălbatic de artificii în care zburau vâjâind pietre încinse și stele căzătoare – și nu erau stele căzătoare cum sunt cele știute de voi și de mine, care țâșnesc drăgălaș pe cer ca niște mici zgârieturi lăsate în spațiu de lumină. Cele despre care vă vorbesc cădeau cu viteză drept în jos, ca niște trăsnete incandescente, și explodau în mii de mingi de foc atunci când se izbeau de pământ.

CRĂCIUNOZAUROL

În junglă s-au dezlănțuit panica și haosul. Copacii în flăcări au început să fie smulși din rădăcini de dinozaurii uriași, mari cât cinci autobuze cu etaj, iar dinozaurii mai mărunți au ajuns să fie striviți și călcați în picioare. Cerul nopții era mai strălucitor decât în miezul zilei celei mai luminoase, iar luna părea mai fierbinte decât soarele prânzului – dar Mamozaurus și Tatlodocus nu aveau în minte decât un singur lucru: să-și protejeze oul!

Trebuiau să-și ducă oul într-un loc sigur.

Așa că au rupt-o la fugă. Fugeau cât puteau de repede cu picioarele lor de dinozauri, ținând strâns și cu disperare acel ultim ou prețios care le mai rămasese. S-au alăturat goanei miilor de dinozauri îngroziți care se fereau din fața pericolului, dar, indiferent cât de iute și cât de departe alergau, nu păreau să găsească scăpare. La urma urmei, cum să fugi de cer?

Mamozaurus și Tatlodocus au fost înghițiți de mulțime, trași într-o parte și împinși în alta de marea de dinozauri, numai că, oricât s-au străduit, pur și simplu n-au reușit să-și păstreze oul!

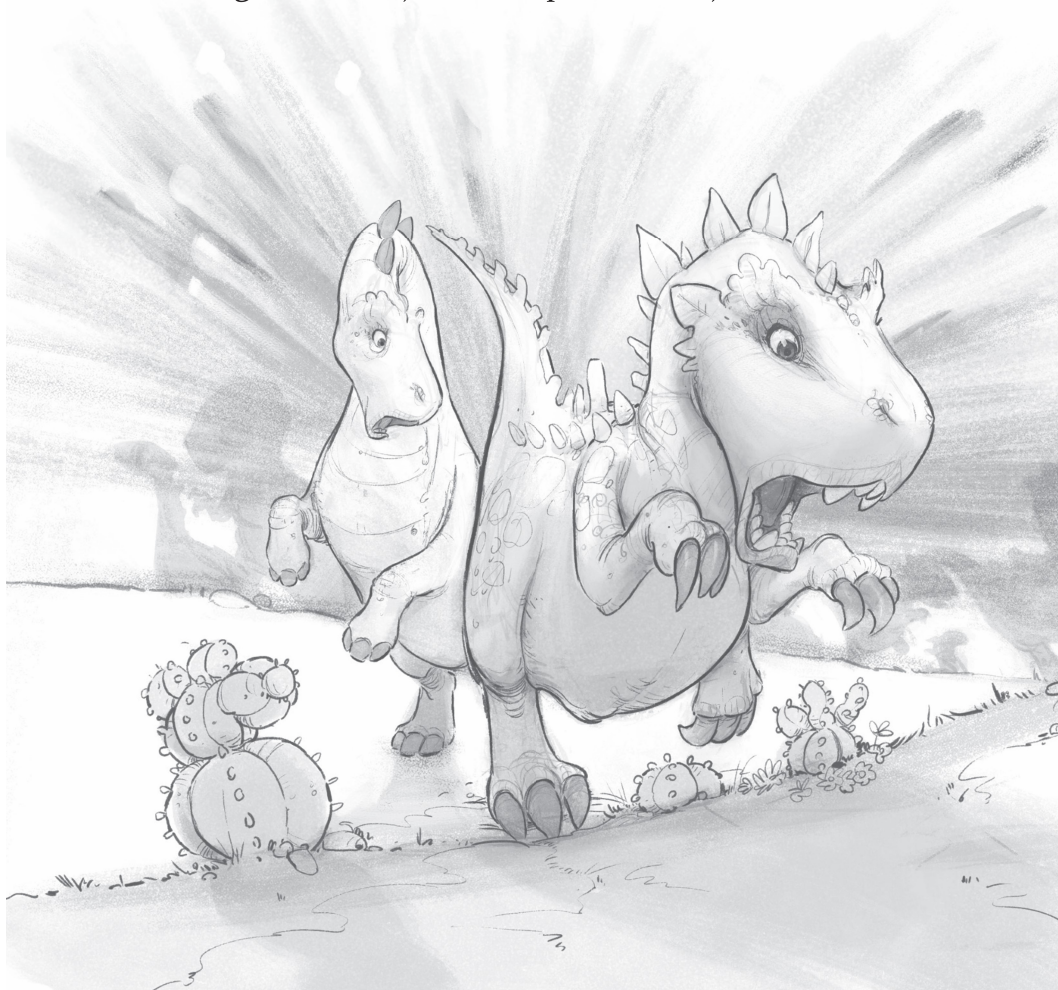
Le-a alunecat din strânsoare și a căzut.

Vă gândiți, sunt sigur, că oul a fost făcut zob cât ai clipi, așa-i? Ei bine, genialilor atoateștiutori, de fapt nu s-a întâmplat deloc așa!

TOM FLETCHER

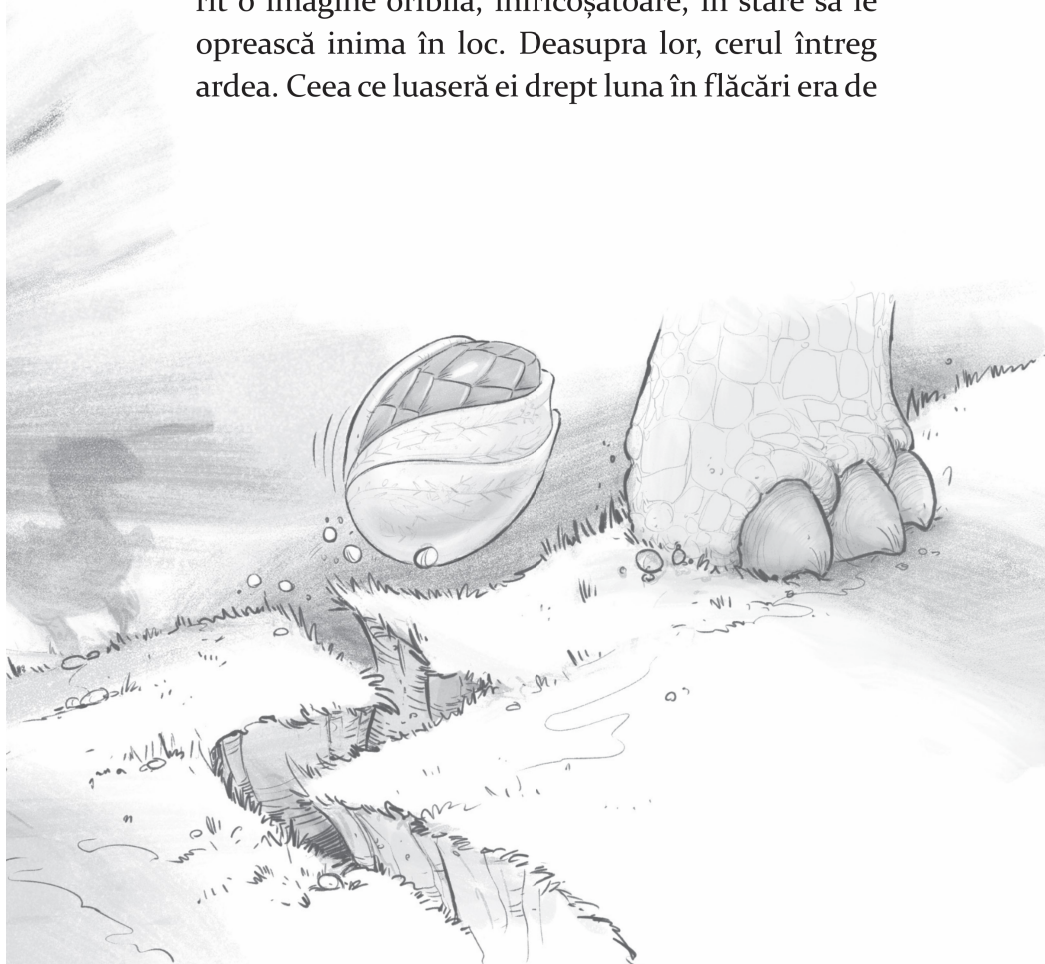
Oul a căzut pe un maldăr moale de frunze, apoi s-a rostogolit nevătămat printre sutele de picioare tropotitoare. A fost șutuit și expedit în toate direcțiile posibile – dar *tot* nu s-a spart! Mamozaurus și Tatlodocus au luat-o la fugă după oul care ba topăia ca o minge printre picioarele uriașe ale unor diplodoci, ba se rostogolea pe sub pașii grei de stegozauri, reușind să scape la mustață de fiecare

CRĂCIUNOZAUROL

dată. Oul s-a tot dat de-a dura și s-a tot rostogolit, de parcă ar fi știut foarte bine ce face, a căzut de pe lespezi de stâncă pe coroane de copaci și pe urmă a alunecat cât ai clipi pe coaste noroioase, în timp ce Mamozaurus și Tatlodocus îl urmăreau cu disperare.

Dacă s-ar fi uitat la cer în loc să încerce să-și dibuie oul, Mamozaurus și Tatlodocus ar fi descoperit o imagine oribilă, înfricoșătoare, în stare să le oprească inima în loc. Deasupra lor, cerul întreg ardea. Ceea ce luaseră ei drept luna în flăcări era de

TOM FLETCHER

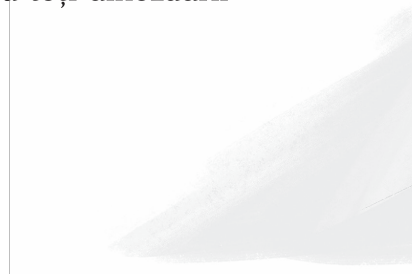
fapt un meteorit gigantic care se prăbușea cu viteză, gata să facă țandări orice planetă. Zburase din adâncurile cele mai adânci ale spațiului și acum era pe cale să se izbească de planeta Pământ și să șteargă dinozaurii de pe fața ei pentru totdeauna!

Dar chiar înainte ca acel meteorit să facă figura cu izbitul, norocosul ou s-a rostogolit până la marginea unei faleze înalte și zimțuite, aflate sus de tot deasupra oceanului furios. Mamozaurus și Tatlodocus n-au putut decât să stea și să se uite neajutorați cum ultimul lor ou prețios, cu micul lor pui de dinozaur înăuntru, s-a clătinat încet pe marginea falezei și a dispărut din vedere.

A dispărut pentru totdeauna.

Oul a căzut drept, trecând la numai câțiva milimetri pe lângă colții de stâncă ai falezei. Chiar că era un ou foarte norocos! A făcut liniștit bândâbâc în oceanul de dedesubt, ca o pietricică într-un lac, și s-a scufundat cât ai clipi în bezna lui, părăsind haosul incandescent al lumii de deasupra valurilor. S-a oprit în cele din urmă pe un loc moale și adăpostit de pe fundul oceanului, în timp ce meteoritul pe care îl lăsase în urmă s-a prăbușit necruțător și s-a izbit de pământ, distrugând toți dinozaurii care trăiau pe planetă.

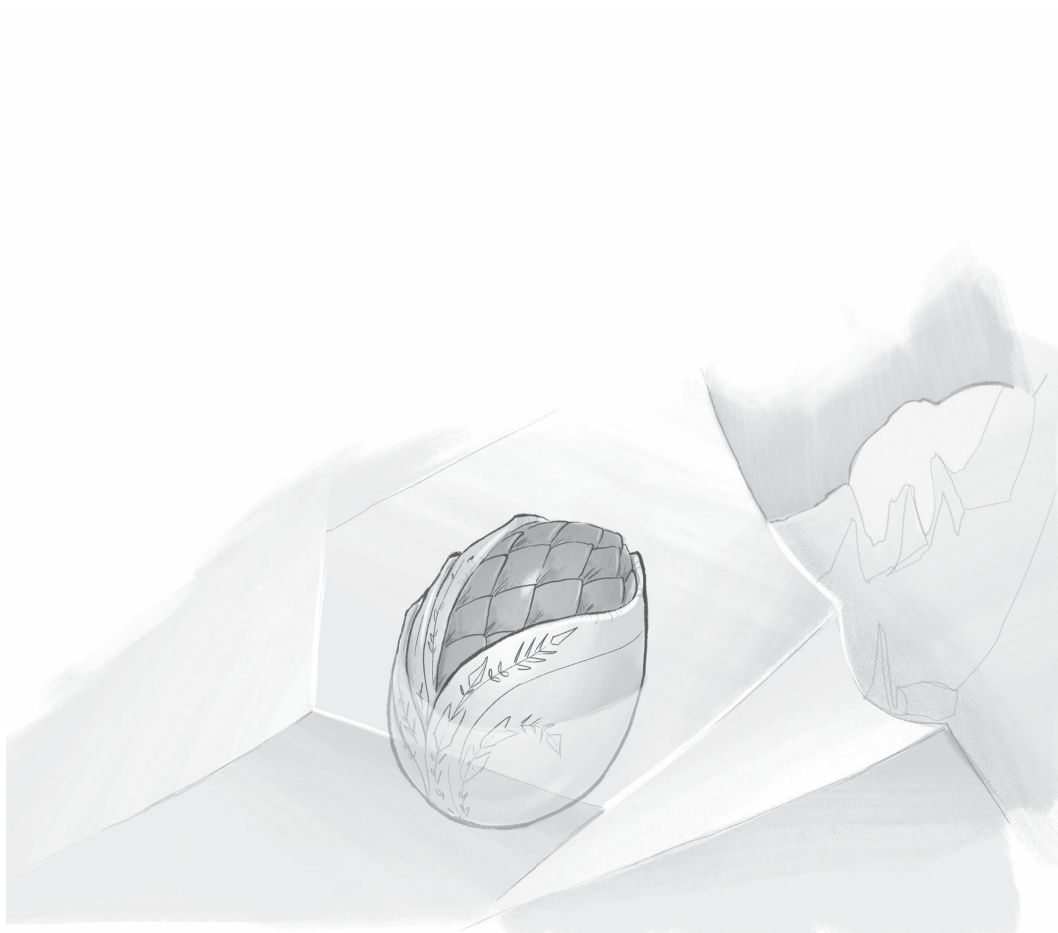
Mai puțin unul: pe cel din ou!

CRĂCIUNOZAVRUL

În vreme ce oul zăcea liniștit pe fundul oceanului, lumea a ars în continuare – și apoi a înghețat bocnă, într-o epocă de gheață care avea să dureze mii și mii de ani.

Iar oul a rămas acolo, acoperit de gheață, împietrit în timp, așteptând să fie descoperit...

Capitolul unu

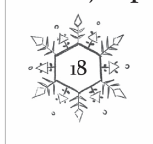
WILLIAM TRUNDLE

Acesta este William Trundle.

Trebuie să știți ceva despre William: lui William îi plăceau dinozaurii. În realitate, nu doar că-i plăceau. Îi iubea! De fapt, îi iubea atât de mult, încât ar fi mai bine să scriu asta cu litere mari...

WILLIAM IUBEA DINOZAURII!

WILLIAM AVEA... pardon, William avea pijamale cu dinozauri, ciorapi cu dinozauri, pantaloni cu dinozauri, periuță de dinți în formă de dinozaur, tapet cu dinozauri, două afișe cu dinozauri, un abajur de veioză cu dinozauri și mai mulți dinozauri de jucărie decât ar fi încăput într-o sacoșă uriașă pentru cumpărături,

CRĂCIUNOZAUROL

iar dacă William era sigur de vreun lucru, atunci era sigur că nu poți avea niciodată prea mulți dinozauri de jucărie.

William locuia într-o căsuță șubredă, la marginea unui oraș aglomerat aflat la marginea unei metropole și mai aglomerate, dar, chiar dacă era o casă mică, lui nu i se părea mică deloc, pentru că trăiau în ea numai doi oameni: William și tatăl lui, Bob Trundle.

Nu mă îndoiesc că vă întrebați de ce William nu avea și o mamă. Ei, sigur că avusese cândva o mamă, dar din nenorocire aceasta murise cu multă vreme în urmă, pe când William era foarte mic. Așa că, de când ținea minte William, erau doar el și tatăl lui.

Pe lângă dinozauri, William iubea **Crăciunul**, dar nici măcar pe jumătate cât îl iubea tatăl lui.

Domnul Trundle iubea Crăciunul atât de mult, încât de fiecare dată când se termina ziua de Crăciun îl podidea un plâns cu suspine imposibil de controlat, care îl ținea vreme de o săptămână sau uneori chiar până la sfârșitul lui ianuarie, pentru că nu se putea despărți de Crăciun! Avea chiar un pom de Crăciun neștiut de nimeni ascuns în șifonier. Acest pom era tot timpul

TOM FLETCHER

împodobit și se lumina când domnul Trundle deschidea ușa să-și ia ciorapii. În fiecare dimineață, pe când se îmbrăca, domnul Trundle se uita la pomul lui secret și își spunea: „Fiecare pas care te îndepărtează de Crăciunul trecut te aduce cu un pas mai aproape de cel care urmează.“

Doar cu ajutorul acestor cuvinte reușea să treacă peste an.

Dar în dimineața despre care urmează să vă povestesc, domnul Trundle se simțea cu adevărat foarte bucuros, pentru că era prima zi a lunii decembrie.

— E vremea să te pregătești de școală, Willy-poos! a strigat domnul Trundle din bucătărie întinzând unt pe două turtițe fierbinți (micul lui dejun preferat).

William a dat ochii peste cap auzind porecla caraghioasă pe care i-o dăduse tatăl lui – *Willypoos!*

— Tată, nu-mi mai spune așa. Am șapte ani și trei sferturi. E rușinos! a strigat William din camera lui în timp ce îndesa cărți în ghiozdanul plin.

— Credeam că ne-am înțeles că îți pot spune Willypoos când nu ești la școală. Nu te-apuci să schimbi regulile netam-nesam, l-a tachinat domnul Trundle intrând în camera lui. Întâi decembrie fericit!

CRĂCIUNOZAUROL

Domnul Trundle a lăsat radios tava cu micul dejun pe biroul lui William și a dat încântat din cap spre un obiect dreptunghiular aranjat perfect lângă farfuria cu turtițe aurii. William i-a urmărit privirea și a văzut un calendar de advent plin cu ciocolată.

— Mulțumesc, tată. Al tău unde-i? a întrebat William.

An de an, William și domnul Trundle aveau fiecare câte un astfel de calendar și deschideau dimineața câte o căsuță nouă, înainte să plece el la școală. Era o tradiție a familiei Trundle.

Lui William i s-a părut că a zărit pe chipul domnului Trundle o umbră de tristețe, înlocuită repede de un zâmbet.

— M-am gândit că ar fi nostim să împărțim un singur calendar anul ăsta, William, a zis domnul Trundle.

În ultimul timp împărțeau o mulțime de lucruri, pentru că domnul Trundle nu avea prea mulți bani. Dar pe William nu-l deranja.

— Aha, bine, a zis el. Deschid eu ușița zilei de azi și poți lua tu prima ciocolată, tată.

— Ce-ar fi s-o deschid *eu* și să iei *tu* prima ciocolată, William? a propus domnul Trundle.

— Mulțumesc, tată, a zis William, zâmbind cu gura până la urechi.

Sperase în secret că tatăl lui va spune exact asta.

TOM FLETCHER

— Păsărica! a zis domnul Trundle, făcând rapid o fotografie cu amândoi. Din poza asta o să iasă o felicitare de Crăciun pe cinste! a zis el admirându-și opera.

Altă tradiție de-a lor era să facă în prima zi din decembrie o fotografie pe care o trimiteau apoi pe post de felicitare de Crăciun unei liste lungi de rude îndepărtate: mătușii Kim din Insula Wight, străbunicii Joan, cea care arăta ca o vrăjitoare, verilor Lily și Joe, mătușii Julie, vărului de-al doilea Sam, unchiului H. Trundle, străbunicului Ken... Era o listă lungă de oameni dintre care pe unii William nu-i întâlnise niciodată.

— William, te-ai gândit ce să-i ceri Moșului anul ăsta? Trebuie să-i scrii cât mai repede, a zis domnul Trundle deschizând prima ușă a calendarului de advent.

William a scos din cutie o ciocolățică în formă de om de zăpadă, dar dintr-odată nu i-a mai venit s-o mănânce.

— Dragul meu băiat, ce se întâmplă? a întrebat domnul Trundle.

— Păi... știi... Nu cred că Moș Crăciun îmi poate aduce anul ăsta ce-mi doresc, a zis William uitându-se lung la afișul cu dinozaur de pe perete. Sunt destul de sigur că spiridușii nu pot să facă dinozauri adevărați.

CRĂCIUNOZAUROL

— Să facă? a repetat domnul Trundle, sorbind din ceai cu subînțeleș. Spiridușii nu *fac* nimic!

William a părut foarte nedumerit.

— Dar eu credeam că spiridușii Moșului fac toate darurile la Polul Nord, a zis el.

— HA! a strigat domnul Trundle, scuișând o gură plină de ceai. Ei bine, William, mă tem că astea nu-s decât gogoși, vorbe-n vânt, bârfe și alte minciuni. Cine ți-a spus așa ceva este nătâng de-a binelea. Să *facă* ei daruri? Ha! Vrei să-ți spun eu ce fac spiridușii cu *adevărat*, William? a întreat el, iar ochii au început să-i strălucească.

— Da, te rog, tată, spune-mi! a strigat William și s-a așezat mai comod.

Îi plăcea întotdeauna când îi spunea tatăl lui povești. Se pricepea de minune – și cel mai bine se pricepea la poveștile de Crăciun, pentru că, așa cum ați aflat deja, domnul Trundle adora tot ce avea legătură cu Crăciunul. Știa tot ce se putea ști despre Moș Crăciun, despre spiriduși și despre Polul Nord. Crăciunul fusese perioada lui preferată din an încă de pe când era el însuși doar un băiețel și întotdeauna începea să-l sărbătorească primul. Într-un an împodobise bradul încă din iulie (iar asta îi deranjase rău pe vecini). Lui William îi plăcuse.

— Întâi de toate trebuie să știi că spiridușii sunt mult prea mici ca să poată construi ei înșiși vreo

TOM FLETCHER

jucărie cât de cât rezonabilă și, în plus, n-au decât trei degete.

— Trei degete? Nu se poate! a zis William, schimonosindu-și mâinile în mod caraghios în timp ce încerca să-și imagineze că ar avea el însuși trei degete de spiriduș. Cât de mici sunt spiridușii, tată? a întrebat apoi.

— Foarte mici, William. Când te uiți la un spiriduș, parcă te-ai uita la un om cu binoclul ținut invers, i-a explicat domnul Trundle.

— Uau! a exclamat William, care înțelegea exact ce voia să spună tatăl lui.

— Nu, spiridușii nu sunt nici pe departe constructori de jucării, a continuat domnul Trundle. La Polul Nord există numai două meserii la care se pricep spiridușii: agricultura și mineritul. Dă-mi voie să-ți spun cum se desfășoară lucrurile, băiețe. Mai întâi, Moș Crăciun primește scrisori de la băieți și fete din toată lumea, copii ca tine, William, care îi cer tot felul de daruri de Crăciun. Pe urmă Moșul se așază în balansoarul lui din fața căminului și citește *fiecare* scrisoare cu voce tare. **Nu** citește în minte, William!

William a încuviințat din cap, ascultând concentrat.

— Asta-i foarte important, William, pentru că în camera lui de citit scrisori se află un foarte bătrân,

CRĂCIUNOZAVRUL

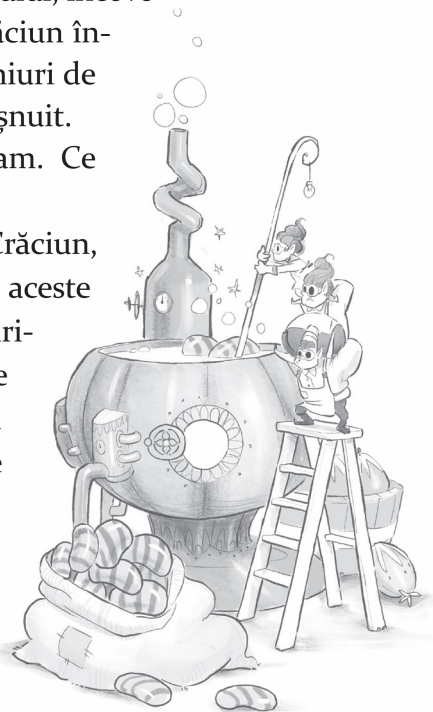
foarte încovoiat și foarte vrăjit pom de Crăciun. Dacă l-ai vedea, probabil ai crede că nu-i decât o nuia uscată într-un ghiveci – dar este un obiect foarte important. A fost primul pom de Crăciun care a existat vreodată, e încă viu și îl ascultă pe Moșul citind.

— Un copac care *ascultă*? Serios, tată? s-a îndoit William de acest fapt care suna mai degrabă absurd.

— Sigur că da! Toți copacii ascultă, William. De ce crezi că tac așa tot timpul? Pentru că ascultă, desigur! a zis domnul Trundle, făcând să pară totul cât se poate de logic. Pe când Moș Crăciun citește scrisorile cu voce tare, bătrânului, încovoiatului, vrăjitului pom de Crăciun încep să-i încolțească mănunchiuri de păstăi care arată foarte neobișnuit.

— Păstăi! a strigat William. Ce fel de păstăi?

— Sunt păstăi vrăjite de Crăciun, William, iar Moșul culege aceste păstăi neobișnuite și le dă spiridușilor fermieri. Spiridușii le fierb în niște oale până când din păstăi ies niște boabe de Crăciun care seamănă cu fasolea. Sunt boabe mari de tot și au pe ele niște spirale alb

cu roșu. Dacă ai mânca un astfel de bob, William, ți s-ar părea atât de delicios, încât din ochi ți-ar curge curcubeie și pe urmă ți-ar ieși curcubeie de-a dreptul din cap, așa că nu trebuie mâncate cu niciun chip.

William a încuviințat și și-a notat în minte să nu mănânce niciodată boabe de Crăciun.

— Spiridușii fermieri duc pe urmă aceste boabe afară, în cele mai curate și albe câmpuri de nea, și le sădesc adânc în zăpada rece și fină. După ce termină, toți spiridușii se adună în același loc și așteaptă un semn. Cât timp așteaptă, cântă un cântecel.

Domnul Trundle și-a dres vocea și a început să cânte cel mai neobișnuit cântec de spiriduși cu cea mai bună voce de spiriduș de care era în stare:

Așteptăm un semn.
De ce durează atât?
Hai, boabe de Crăciun!
Nu vrem să stăm în vânt!
Ne-nșheată mucii lemn!
Ne dați odată semn?
Hai, boabe puturoase,
Crăciunu-i lână case!

— Uau! a zis William. Chiar cântă spiridușii cântecul ăsta?

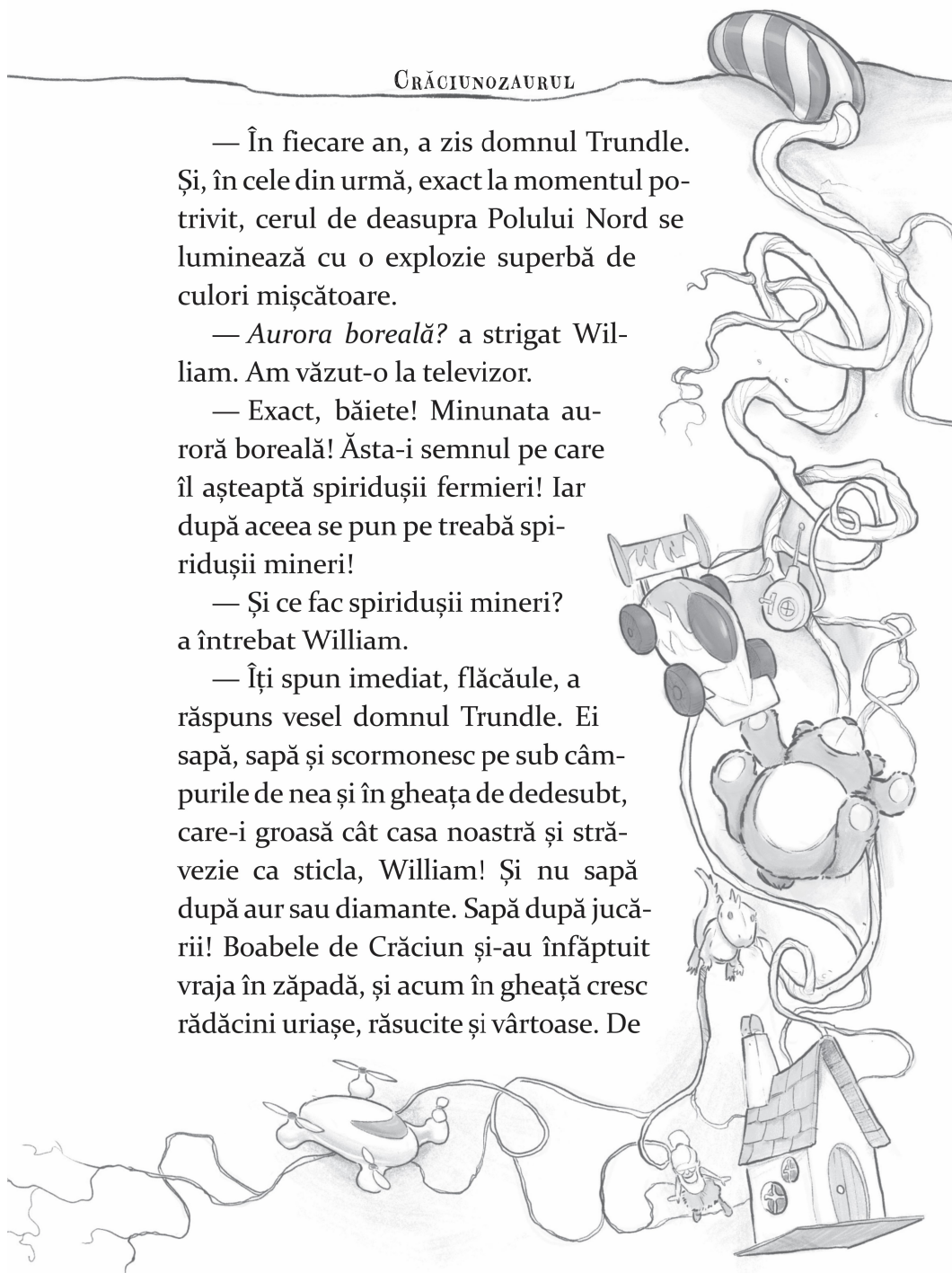
— În fiecare an, a zis domnul Trundle. Și, în cele din urmă, exact la momentul potrivit, cerul de deasupra Polului Nord se luminează cu o explozie superbă de culori mișcătoare.

— *Aurora boreală?* a strigat William. Am văzut-o la televizor.

— Exact, băiete! Minunata aurora boreală! Țsta-i semnul pe care îl așteaptă spiridușii fermieri! Iar după aceea se pun pe treabă spiridușii mineri!

— Și ce fac spiridușii mineri? a întrebat William.

— Țți spun imediat, flăcăule, a răspuns vesel domnul Trundle. Ei sapă, sapă și scormonesc pe sub câmpurile de nea și în gheața de dedesubt, care-i groasă cât casa noastră și străvezie ca sticla, William! Și nu sapă după aur sau diamante. Sapă după jucării! Boabele de Crăciun și-au înfăptuit vraja în zăpadă, și acum în gheață cresc rădăcini uriașe, răsucite și vârtoase. De

TOM FLETCHER

acolo, William, dintre aceste rădăcini înghețate provin toate jucăriile pentru băieții și fetele din întreaga lume. *Cresc* în gheață, încolțite din boabele de Crăciun provenite din păstăile pomului de Crăciun, care l-a ascultat pe Moșul citindu-vă scrisorile! și-a terminat povestea domnul Trundle.

— Uau! a zis William.

— Chiar că „uau“, William! Acum știi ce fac de fapt spiridușii, a zis domnul Trundle.

Iar acum știți și voi ce fac spiridușii (și este adevărat, pentru că scrie într-o carte).